

Jeśli odpowiedzialność za zwinione działanie Komisji nie zostanie stwierdzona, skarżąca wnosi tytułem żądania ewentualnego o stwierdzenie odpowiedzialności Komisji za działanie niezawinione. Nie istnieją żadne wątpliwości co do poniesionej przez skarżącą szkody oraz jej szczególnego i nadzwyczajnego charakteru, a także co do tego, że szkoda ta została bezpośrednio spowodowana przez odmowę ukarania przedsiębiorstwa Celanese Corporation przez Komisję.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw, Dz.U. 2004 L 24, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 19 marca 2010 r. — FESI przeciwko Radzie

(Sprawa T-134/10)

(2010/C 148/62)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Fédération européenne de l'industrie du sport (FESI) (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: E. Vermulst i Y. Van Gerven, lawyers)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1294/2009 z dnia 22 grudnia 2009 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami pochodzącego z Wietnamu i pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej, rozszerzone na przywóz niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami wysyłanego ze Specjalnego Regionu Administracyjnego Makau, zgłoszonego lub niezgłoszonego jako pochodzące ze Specjalnego Regionu Administracyjnego Makau, w następstwie przeglądu wygaśnięcia zgodnie z art. 11 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 384/96 (¹) w całości, lub pomocniczo, w zakresie dotyczącym strony skarżącej i jej członków, w szczególności jej członków objętych próbą (Adidas AG, Nike European Operations BV, Puma AG i Timberland Europe BV)

— zobowiązanie Rady do ujawnienia — odnośnie każdego producenta unijnego objętego próbą — danych dotyczących

produkcji stanowiących podstawę doboru próby w ramach przeglądu wygaśnięcia oraz danych dotyczących zatrudnienia

— obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swych żądań strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

Po pierwsze, strona skarżąca podnosi, że nie żądając od składających skargę producentów Unii Europejskiej wypełnienia formularza kontroli wrywkowej, Rada dopuściła się błędu w zastosowaniu art. 17 ust. 1 rozporządzenia podstawowego (²), oczywistego błędu w ocenie oraz naruszenia praw do obrony i zasady niedyskryminacji. W szczególności, strona skarżąca podnosi, że instytucje Unii Europejskiej nie zażądały od składających skargę producentów Unii Europejskiej wypełnienia formularza kontroli wrywkowej i w związku z tym, próba dotycząca producentów UE została dobrana w braku wymaganych danych, na podstawie ograniczonych — nieweryfikowalnych — informacji przedłożonych przez składających skargę. Strona skarżąca podnosi, że w konsekwencji uniemożliwiono jej weryfikację prawidłowości dobranej próby. Ponadto podnosi ona, że instytucje UE traktowały zainteresowane strony, znajdujące się w porównywalnych sytuacjach, w odmienny sposób bez jakiegokolwiek obiektywnego uzasadnienia i naruszyły podstawową zasadę niedyskryminacji.

Po drugie strona skarżąca podnosi, że przy doborze próby producentów UE Rada dopuściła się oczywistego błędu w ocenie i naruszyła art. 17 ust. 1 rozporządzenia podstawowego. Podnosi ona, że próba producentów UE nie stanowiła największej reprezentatywnej wielkości produkcji lub obrotów, która mogłaby zostać właściwie zbadana w dostępnym okresie w rozumieniu art. 17 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, i że została w przeważającej mierze dobrana na podstawie kryteriów niewskazanych w tym przepisie.

Po trzecie strona skarżąca podnosi, że Rada naruszyła art. 6.10 porozumienia antydumpingowego Światowej Organizacji Handlu stosując art. 17 ust. 1 rozporządzenia podstawowego niezgodnie z tym przepisem porozumienia antydumpingowego. Rada nie określiła próby producentów UE, która reprezentowałaby największy udział procentowy wielkości produkcji lub obrotów, jak wymaga art. 6.10 porozumienia antydumpingowego WTO.

Po czwarte, strona skarżąca podnosi, że określając prawdopodobieństwo kontynuacji szkody, Rada naruszyła art. 3 ust. 1, ust. 2, ust. 5 i art. 11 ust. 2 rozporządzenia podstawowego i dopuściła się oczywistego błędu w ocenie okoliczności faktycznych. Zdaniem strony skarżącej Rada błędnie określiła prawdopodobieństwo kontynuacji szkody w braku środków na podstawie stwierdzenia kontynuacji szkody podczas okresu objętego dochodzeniem przeglądowym („ODP”) w zakresie przemysłu UE, na podstawie danych makroekonomicznych obejmujących informacje producentów nienależących do przemysłu UE i na podstawie niezwyfikowanych danych. Ponadto, wskaźniki mikroekonomiczne zostały ocenione na podstawie danych niereprezentatywnej próby producentów UE.

Po piąte strona skarżąca podnosi, że obejmując poufnym traktowaniem tożsamości składających skargę producentów unijnych, Rada naruszyła art. 19 ust. 1 rozporządzenia podstawowego i prawo do obrony, ponieważ udzieliła poufne traktowanie w braku uzasadnionej przyczyny i w braku dokładnego zbadania wniosków o poufne traktowanie.

Po szóste, strona skarżąca podnosi, że określając system numerów kontrolnych produktów („PCN”) dla celów klasyfikacji danych produktów, Rada naruszyła art. 2 ust. 10 i art. 3 ust. 2 rozporządzenia podstawowego i zasadę należytej staranności i dobrej administracji. Strona skarżąca uważa, że zastosowany system PCN i zmiana klasyfikacji dla niektórych rodzajów obuwia w trakcie dochodzenia uniemożliwiło dokonanie prawidłowego porównania pomiędzy wartością normalną a ceną eksportową. Ponadto, zdaniem strony skarżącej uniemożliwiło to również obiektywną ocenę zarówno wielkości przywozu po cenach dumpingowych, jak i skutków przywozu po cenach dumpingowych na ceny produktów podobnych na rynku krajowym i związanego z tym wpływu tego przywozu na krajowych producentów tego rodzaju produktów. Strona skarżąca podnosi również, że Rada nie dokonała starannego i bezstronnego zbadania wszystkich istotnych okoliczności i należyście uzasadnionych argumentów, z których wynikała konieczność zmiany systemu PCN, jak proponowała strona skarżąca.

Wreszcie, strona skarżąca podnosi, że dokonując wyboru kraju analogicznego Rada naruszyła zasadę należytej staranności i dobrej administracji, dopuściła się oczywistych błędów w ocenie okoliczności faktycznych i naruszyła art. 2 ust. 7 rozporządzenia podstawowego. Strona skarżąca uważa, że Rada popełniła szereg nieprawidłowości proceduralnych przy wyborze

Brazylii jako kraju analogicznego, ponieważ wybór ten nie został w tym przypadku dokonany w sposób odpowiedni i racjonalny.

(¹) Dz.U. 2009 L 352, s. 1

(²) Rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 1996 L 56, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 16 marca 2010 r. — M przeciwko EMEA

(Sprawa T-136/10)

(2010/C 148/63)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: M (przedstawiciele: C. Thomann, barrister, i I. Khawaja, solicitor)

Strona pozwana: Europejska Agencja Leków (EMA)

Żądania strony skarżącej

- zasądzenie odszkodowania zgodnie z art. 340 TFUE z tytułu poniesionych strat w wyniku naruszeń w wysokości określonej przez Sąd lub takich kwot, które Sąd uzna za stosowne;
- zasądzenie odsetek od uznanych za należne kwot według stopy odpowiadającej stopie stosowanej zgodnie z sekcją 35A Supreme Court Act 1981 lub takiej kwoty, którą Sąd uzna za stosowną;
- zasądzenie kosztów;
- zarządzenie wszelkich innych środków, które Sąd uzna za stosowne.